

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoј mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwał
Swěrnje džěłal
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebies mana
Njeh ći khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. ¶

Šerbske njeđělske łopjeno.

W Budyschinje, 23. dezembra 1923.

Wudawa ńo kóždu ńobotu w Šmolerjez knihicziščežetni a płaczi na měřaz 5 stotych pjenježłow.

Na hodowniczkú

Text: Jes. 9, 6.

O najwjeńšich, o najšbóžnišich
Šnady polniczkú Boži dnjo!
Šhubjene džěczi,
Šhryst je na ńwěcze!
Wjeńel, wjeńel ńo ńšesćizianstwo!

Šańo je ńšichol hnady polny, wulki, ńwjaty ročny čań hodow. Profetojo ńu jón wěščežili. Jandželjo ńu jón ńšichpowjedali. ńastyrjo ńu jón witali, ludy ńu jón woczałowali. Šak ńwjata hodowniczkú šańo ńšes Božu hnadu ń nam ńšichhadža. Šwony šwonja. Šchomny ńo šelenja. Šswězy ńo ńwěcza. Šherluske ńo špěwaja. Džěczi wńskaja. Štari šak Šimeon ńo šraduja. Wutrobny wěrjazych ńo w nowe, wjeńšichej a wěšćihchej wěrje wotewrjeja. Šak hnady polna ńwjata hodowniczkú ńšichhadža tež ń nam do šerbskeho kraja a luda! Šurje džrńwjaw ńo wotewrja. ńiščežele wjeńele šašumja. Še ńwójich demew a wještow ńu ńšicholi štari a mlóžzi, šo ńychu ńlyšcheli, šańto je Boža wěcna lubosć ń njeńek nam wobradził. Ša ńětki ńłaj! ńětko předań na ńwoju ńłětku šurpi. Předań je je šastaršich čańow. Wón njeje ńyn našeho šerbskeho luda a přěduje nam tela w našej rěczi wulke škufi: Božeje lubosće. Wón njeje žur ń nami w našim čańu a ńšichpowjeda nam tola ewangelij Boži ń wjeńelosću runje ša našy njeurjekniwje tyšchny a šrudny čań! Šesajań džěńka na ńwjatej hodowniczkú ń nam rěczi

Wjes Božimi profetami je wón jedny ńwójšich. Šdyš jeho wěščeženje čitamy, je nam, šak ńy džrńwjal wón wjes w.

čobnikami Jesukowymi žiwny byč. Wón wěščeži w ńwojim wulkim 53. stawje wo ńynu Božim, kiž njeńeske naše šhorosće a je ńebi nańožil ńeńche bolosće, kiž je wumrěł, šo ńychmy ńěr měli a ńišes jeho rany ńmy šahojeni. — ńieńku to ńłowa, šak ńychu ńišane a rěčane ńyło w šahrodže Šetsemane abo pod ńichizom na Šolgacze. Džěńka na ńwjatej hodowniczkú ńu ńo jeho ńłowa wńskanje. Nam je ńo džěczo narodžilo. Šsyn je nam daty! Wěščežer wěščeži, šak ńy ń pastyrjem ńšich žlobje w ńetšlechmi štal! Ške žiwjenje džěcza w žobje ńo ńšes nim wotkryła. Wón je wita ń wita je ń džiwny: ńjenami, ale kóžde ńjeno nam džěl Jesukoweje krańnosće wotkryje a wotkryła.

Wón rěka džiwny! ńjeje džiw Boži, šo šraelski wěščežer hižo 700 lět do Šhryštuša wo nim ńwědeži. ńjeje džiwny jeho narod? Šak šhudy wón je, a tola šak krańny wón je! Jandžel jeho ńšichpowjeda. ńjeńeske wójška jemu špěwaja. ńastyrjo ńo ń njemu modla. ńóhanjo jemu ńwoje dary ń dalosće zušby ńšichnjejeja. Šwěšda na ńebju jim pucž pošajuje. Šak džiwow polny je hižo jeho narod, a tola je to šalle šapoczałt wšchěch džiwow! ńjeje Šhrysta žyłe žiwjenje wulki džiw Boži? Šorjo pošlucha na jeho ńłóž. Š ńěkotrymi pošrutkami ńo tyžazy našejeja. Ššlepi wídža. Šhromi šhodža. Wušadni ńu wuczišćeni. Šwotwi šlawaju. Šhubjeni ńwojo ńo šańo domoj wrocza. Šrěšćizny ńo šańo ń Bohu wobrocza. ńjeńeska ńo wotewrěču a wotewrjeja ńo džěńka hiččeje, hđež Jesuk Šhryštuk ńwój ewangelij Božeje lubosće přěduje. Šak ńěhdy ńšes ńwój židowski kraj, šak dže Jesuk ńětko šnowa ńšes našy šerbski lud a kraj. Šchtož jeho ńłowo ńlyšchi, ńlyšchi ńłóž Boži. Šchtož ša nim dže, je na puczu ń Bohu. Šamńjeny paradis je ńo nam w Šhryštušu šańo wotewrěł. Šchtož jeho we wěrje šapšichimnje, je šbóžny!

Wón reka džiwny! Wulki wěšczerjo stareho bluba, to flowežo njeje s twojeje wutrobny wuschlo. Bóh je czi jo dal!

Wón reka radziczel. Kelko radziczelow bu pschidli a ludam radzicz chzpli. Wjele bu do so dzerželi, ale jich rada bě wopacžna, samjedna, bludna. Skoncžnje jenož jedyn s prawom mjeno sa- bluzi: Radziczel. To je Khrystuž. Kelko radziczelow je měl a ma hišcže našch lud. Woni bu nam radu dawali a bu naš wjedli, ale pschezo dale dele do hubjenstwa a nješboža džěšche našch pucž. Woni bu nam radžili: Szerbjo, nješkodžujcže wjazy do domow, kiž maju wyžoke wěže. Sčtož tam pschicže, bu sasterste bajti. Szerbszy staršchi, woczehncže wasche džěczi w kwětnej mudrafczi a jim so lěpje pónđže, hacž wasčim wótzan. Woni bu pschifasali: W schulach so wuczerjo wjazy s džěcziwi modlicž nješkmedža. Zadyň khoral nješkne wjazy so sanječž pschi sapor- cžatku a skoncženju wucžby. Potom budže lěpje. Daj, na našch młodžinje widžimy nětko hižo po krótkim cžasju, kať wjele lěpje je. Našch lud je sam bebi blašnych wjednikow wuscholil. Bohanja a Židzi nad nami knježa. Boha chzedža s tróna storčicž. Khrystužej chzedža domy a schule a wutrobny samknyč a potom so džiwamy, so je našch pucž pschězo cžěžichi a našcha nusa pschězo wjetšcha a našcha młodžina pschězo džiwischa. Kať chze hinať hycž? Szerbski ludo, pschajch pomoz sa kraj a dom, daj bebi radzicž wot teho,

Kiž dobre pucže wuschudže a pomoz wudžěli,

Kiž požohnuje ludži, jim kwětko sašwěczi! —

„Bóh móžny!“ Wón ma wscho we swojeje ruzh. Sdyň Augustus swoje schazowanje wupischa, je grat w Božej ruzh. Wón dyrbi jo wupisčacž, so by so Khrystuž w Bethlehemje naro- džil. Sdyň Pilatus na křiž napisa: „Jesuž Nazarenski, kral Židow“ měni wón, so cžini, sčtož wón chze, a tola je Bóh wjetš- ny jemu ruku wjedl. Jesuž bě kral wschěch kralow a ludow. Njemolny so, Bóh so njeda sa kměch mččž! Lud, kiž so wscheho- móžnemu Bohu pschěcžiwja, so sacžijnje. Lud, kiž psches paschr- ski kiž Jesužowny so wjesč a wodžicž da, so pschli a sběha a roscže na mozny a sbožu.

Wěcžny Wótčez! Tu na semi nima ničžo wobstacže. Tež nanowška luboscž sa džěczi ma kwój kónz. Ssmjercž so bliži. Me, hdyň najlubšchi pschěcželjo tebe wopuschčuju a nan a macž pschi kmjertnym ložu so wot tebe džěla, jedyn tročht mamy: Wěcžny Wótčez njowumrje. Jeho luboscž njewupadnje, hdyň cžłowjeste wutrobny wolowtnu. Esu w serbskim kraju staršchi, kiž bu swoje lube džěcžo psches kmjercž shubili wonkach w zupym kraju abo pohrjebali w domisnje, tu so nam sjewi, hdyž bu schli a mamy je pschacž pola teho, kiž reka: Wěcžny Wótčez.

„Měrnny serscha.“ Sdyň so wón narodži, pschewaju jandželjo: „Měr na semi.“ Sdyň Simeon jeho na rukomaj džerži, modli so: „Mětk pschěcžich swojeho wotrocžla s měrom.“ Sdyň jutry Khrystuž s rowa stanje, strowi swojich s postrowom: Měr budž s Wami! O so by tutón serscha mēra wuschudže sacžahnył je swojim njebjeskim měrom do našch domow a wutrobow. Potom budže sa našch hodowny cžas hnadny polny! Samjeń.

Advent — Gody.

So bychmy tola tutón cžas wutriebali najkwěrnischo! Bych- my měli snutskowneho a swonkowneho žohnowanja wjele! Tuž přědujmy se flowom a skutkom nětkole w advencže, so bu hodny blisko, hody, kwjedžen wješelenja! Njech twoje žiwjenje wo tym kwědži nětkole w tutym cžasju, hdyž je po wšchěch sčacžu wscha nadžija sobu smjersnyla, so našch hišcže živeje wěrnej nadžije, sčoženeje na žiweho Boha! Njech na tebe hladajo dobudu drusy noweje nadžije! Twoje žiwjenje budž dopokas sa to, so móža

tež czi, kiž pjenes a kulow nimaju nakopjenych, wješole a sbo- žowne hody kwjeczicž! Lubocže wopokasuj se flowom a se skut- kom, s zupym žiwjenjom, wjedžo, so by ty wulkeje, najwjetšcheje luboscže nashonil, tať, so by jich prawje wjele tež luboscže nasho- nilo a sažo lubowalo a tať tu pschi wšchěch sčudobje tola bylo to prawe hodowne wješelenje! Sa taťte wutriebaj advent! Wu- triebaj jón sa to, so pschihotujesč taťte sbožowne hody w domach a wutrobach a tež w ludu, so hotujesč na hody małych a wulchich, starych a młodych, a to niž jeno swonkownje, ale snutskownje a swonkownje jenaf! Wěnujmy swoju luboscž a swoje mozny pschěde wschěm našch młodžinje, našchim małym a najmjeń- schim! To cžinny, niž tehodla jenož, dokež bu hody pschěde wschěm kwjedžen džěczi, ně, tehodla, dokež jich pschěde wschěm budže to, sčtož pschichod nam a našchemu ludej wobradži, jich to cžěžto a sčudne a jich to dobre a wješe! Teho cžěžteho sda sa pak to wjazy hycž!

Tuž hromadžny wschěch, pschěde wschěm pak džěczi a mło- džinu, pod jasny wosbožazy hlož hodowneho ewangelija a pod jasny kražny blyšakž hodowneho sčtomika a pschicžinny s wsche- mu kopatu měru džakneje a tehodla wješeje luboscže! Advent, hnadny to cžas! Tuž njestomdžny ničžo! Mohli lohzy hody sčtomdžicž.

Godowny sčrlusch se serb. Spěw. cžo. 61*).

Ja z njebjes dele pschad- džam a nowiny wam dobre mam; chcú dobre wšo wam powjedač a wo tym takle za- spēwač:

2. Džens wam je narodžilo so přez čistu knježnu džěc- atko. To džěcátko je lubozne a wjesele wam přinjese.

3. Hlej! to Knjez Khrystus, naš Bóh, je, kiž wam wšak z nuzy spomóže. Wón žada sam waš Zbóžnik byč, was wot wšitkeho hrěcha zmyč.

4. Wón wam wšu zbóž- nosč přinjese, kiž slubił wam Bóh Wócec je, zo byšče w jeho kralestwje wy z nami wěcnje bydli.

5. Nět na to swěru kedž- bujče, što w pjeluškach a žlobje je! Tam namakače džěcátko, kiž w mocy swojej džerži wšo. —

6. Duž z wjeselosču khwa- tajmy a z pastyrjemi hladaj- my, što Bóh, naš Knjez, je wobradžil a ze Synom nam přidžěli!

7. Spomń, wutroba, a hla- daj tu, što leži tamle w žlo- biku!? Čej' je to rjane džě- cátko? To ty sy, luby Jezuso!

8. Budž powitany krasny hósč! Mi hrěšnikej daš hnadny dosč; sy do hubjenstwa přišoť k nam. Ow, kak ja džaka dosč čí dam?! —

9. Ach, Knježe, stworičelo naš, ow, kajki khudy narod- maš, zo ležiš w žlobje na synje, wot kotr'hož wól a wosoť jě!

10. A hdy by wšón swět šěroki byl wjetši a tež kras- niši, by móc tak jeho nje- byla čí mała wuzka kolebka.

11. Wšón somot twój a žida wša je syno, špatna pjeluška, we kotrejž, kralo najwyšši, so hordžiš mi w majestosči!

12. To je so čí tak lubiło, je mi pak z tym so zjewiło, kak swětna móc ze krasno- sčú wšak niččo njeje přěd- tobu. —

13. Ach, mój najlubši Je- zuso, čín sebi čiste pósłańčko, a wotpočń w mojej wutrobje, zo wona wopomina čé! —

14. Nět Boha, moja duša, khwal, zo nam je swojoh' Syna dať! — Hlej! jandželjo nam k wjeselu čas nětko nowy spēwaju. —

* Formalnje (po móžnosči) porjedženy s wuwostajenjom — lož tež w němich (salskich ewang.) pschěcžich — jeničtere (pschědpošledneje) sčtucžli. Čžehodla? — Dolež je jeje wasčnje, měnju, pschějara kwójbne, hrajloze a tať do sjawneje woschadžineje Božej služby njepšchihodnel M. U.

Wěra pschěczi pschězo hody.

Njedawno setkach so s mužom, tež mjes Szerbami snatym. Ma sčtojnstwo, ale jeho doškody běchu w pschědny cžas hnadny pschěcže, žyle njedokahaze. Sdyň to hižo nusa, bu wona wjetšcha psches to, so bě khorowaty a nimo teho nan sčtyrjoch džěczi, kotrež

čyžu nažbyčene a swoblekane byč. Bě to sa nana a macz staroscjow wjele. A tola kłuska tuton nan do tych, kotřiz wu'naja, so ženje njejšu nudy čyčpili. Sdyž so wopraschesch, kač to možno, praji či abo lěpje, praja druhy sa njeho a wo nim: „Dofelž wón muž wěry, muž wěrjajeje modlitwy, kotřiz so wě wo wschej nudy wukhowany w Božej lubo'čzi a khlnoščzi!“ Wón wěri, wón so modli a wón to tež nashoni. S tajšich nashonjenjom tu jenož žene:

Běchu wječor poslednju křienczku Božeho khlěba sředli. Džeczi běchu drje někač byte, nan a macz pač niz. W domje njebě žaneho Božeho khlěba wjazy, a tež žanydy pjenjes, so bychu žebi pokrutku kupili. Džechu k měrej, wuspěwatoschi modlitwy. Nan trošchtowasche: „Bóh nasy wěščze nje'abudže a nam tež jutšje nasch wschědny khlěb wobradži!“

A nasajtra! Dónđe list j jeneho města swonka Sakskeje. Džiwachu so na tym, dofelž tam nikoho snateho njemějachu. List wocziniwoschi namakachdu tam wulki pjenječny dar, tola žane njeno daricžela, jenož p'chypikane bē: „A wotpomhanju nudy!“

Čač je wěra móz, wulkomóz, kotraž s brónju modlitwy pschewinje tež njepšcheczelow nudy a tradanje! Čač je wěrjazy čžłowjet džeczo, kotremuž njebjoski Wótz wobradža niz hody jenož, ale wschědnje! Ščo by naschemu ludej nudy pschewinje tež njepšcheczelow nudy a tradanje! Čač je wěrjazy čžłowjet džeczo, kotremuž njebjoski Wótz wobradža niz hody jenož, ale wschědnje! Ščo by naschemu ludej nudy pschewinje tež njepšcheczelow nudy a tradanje!

Swjata Boža nóz.

H t o s: Wulki Božo, khlwalbu či.

Swjaty, swjaty, swjaty je
Zebaoth, Jehovah wěcznje!
Swojoh' Ssyna póščzele
Grě'chnilam, so byli swjeczzi,
Khrystuš nam so narodži,
Nasche wěczne žiwjenje!

Bohu čješcz budž na njebju!
Měr na semi, w kóždej duschi;
Spodobanje čžłowjestwu
W Božej nozy, Božej čješczzi!
Spěwajče nam jandželjo,
S nimi wěrne kschěczanstwo!

Bohu čješcz budž na njebju!
Měr na semi w kóždej hěczzi,
Spodobanje čžłowjestwu;
Wschitkim strowym — khorym — w khlěče
Spěwaju nam jandželjo.

Wješel so a kschěczanstwo!
Bohu čješcz budž na njebju!
Měr na semi po wschěm khlěče
Wješelče so, Bože džeczi!
Jandželjo nam spěwaja
Bohu čješcz! Halleluja!

S. W.

Zyrkej a stat.

Čač so praji, nochze stat wo zyrkwi nicžo wjazy wjedžecž. Čo je wopač prajene. Nawopač, stat so na njewschědne a njelube waschnje wo zyrkej stara a so do jeje smutskownych naležnosczow tyła — w Sakskej. — Čo wuczitachmy žebi s wošebithy powješčow wo tutej wězy rošeklanhy. Č jeneho dopika jeneho sakskeho ministerstwa šhonimy žama, so žebi ministerstwo pschewje, so bychu so te staty sakskeje zyrkwe, kotřez žu s tym a tamnym w zyrkwi

njespokojne, wobrocžile — na ministerstwo teho stata, kotřiz je p'checžimo zyrkwi, — kač je so to tež bohuzel w poslednim čžaku stata.

„Landeskirchlicher Roldienst“, kač mjenuje so nowe sjednocženstwo, kotřez bu wutwarjene wot schyrjoch hižo wobstejazych sjednocženstwow sakskeje zyrkwe. Čuto nowe sjednocženstwo je wuplód tucžaznych wobstejnosczow, pod kotřymž sakska ewangelska zyrkej wošebje čyčpi. Ščo čže wono? Sjednocžecž w'chě dobre plódne mozy k lěp'čemu krajnjeje zyrkwe, so bychu ju schitale a pošyljale, — pohnutwacž, so by žebi zyrkej kač jenotliwa wošada džej a bóle žama žebi pomhala w pjenječnyh naležnosczach, bywajo pschi tym s radu k pomozy, — podpjeracž s radu a s powuczenjom wošady we wschěch praschenjach zyrkwineho žiwjenja, — jastawacž wobschěrnischu klužbu rosjažnjazeho powuczenja a wob'čěrneho hromadzenja zyrkwi spomožnyh mozow. — Čřebne a nudy je sawěščze něščto tajše sa naschu zyrkej pschi wschěch frudnyh wobstejnosczach swonka a smutška zyrkwe. Čo najnudy a najspomožnišče pač je to, so kóždy jenotliwy, kiž čže kschěczan byč, žwěru štutkuje a džela sa žwoju wošadu a sa knješowu zyrkej do žyła.

Bjes Boha na khlěče.

Spěwaka Kristina K o h o b a.

(Potracžowanje.)

VI.

Črěnje schyri dny, kotřez měšče Jožka pola žebje, njeje so Martinko najedł, ani khlěba ani warjenja; hospošy běchu so mjenujzy frěczake a njedachu pastyrkej ani telo jědže, kelkož prjedy. Čola hólzaj wsaschtaj žebi wot domach trožku bėrnow a trožku žele žobu. Martinko džělesche warjenje a khlěb na dwaj dželaj; mjerščzi sa žebje a wjetščzi sa Jožka; — tež Bundaschaj daschtaj so hiščeje najěšč.

Mjes tym so Martinko pakešche, šberasche Jožko čyčnjowe jahłody; Martinko njebjerjesche žebi žane s nich. „Budža dobre sa njcho, hdyž s pola pschidžemny“, žebi myšlesche, „budže khlódny.“ — Čó, a hospošy njewutrachu dolho, so na pastyrka šlobicž. Čako widžachu, kač wješeloy hólzaj, kóždy s walczkom prutow na khrubjecze, domoj čyčjeschtaj, kač p'checželnitwe jedyn na družeho hladašchtaj a mjes žobu žebi powjedaschtaj, je so to žonam šalubiko a — hač na něotre štupe — žu pschidawake kóžda wjazy khlěba, tež warjenja abo poliwki.

„Nam njebudže to tehodla pobrachowacž“, by hajnikowa prajila, „a wonaj njetradataj hlodu!“

„Khduschktaj!“ kač mjenowasche s njeprawom kóždy hólzow, a žadny njewjedžesche, so knadž w žylej wšy šbožownišchich ludži njebě hač to tutaj bēščtaj. Wješelky wofasche Martinko pschewo towarščja. Č rěčzy so mjjeschtaj, sežekaschtaj so a dohotomaschtaj so. Jožko modlesche so wótšje žyly Wótče n'ch, Martinko s čyča s nim. Čwjajaschtaj do brjentjeschka Abeknihu a Bibliške stawišny, nože a štryczli sa pruty. Martinko wša trubu, Jožko pu'chěži Bundaschja a — kač džěsche to potom wješele po wšy dele a potom se stadkom k horam.

Sdyž bē Martinko štót wobstaral, sežhdachu so wschitzy tšjo a jědžichu, ščož běchu jim hospošy k žnědanju dake. Jožko by něščto s Bibliškich stawišnow pschecžital a potom Martinkej s Abeknihow nawdaw piknik, kotřiz měl nawuknyč; žam by šchol pasč abo pruty rěšacž sa khlěčja a metle. Sdy by narěšane měl, by Martinko hižo wscho nawuknjene měl a wjedžal, kač piknik hrowadu štajecž.

Někotry ras je so Jožo džitwał, kať to derje dže; Martinko prajesche husto: „Sa bym žebi husto myšlil, so dyrbi čžitanje czežka wěz bycz, a tola je to jenož kať hrajka! Ale njech Bóh Snjes žohnuje tych mudrych ludži, kotřiž žu Abc-knihu tať se-
stajeli! Čžlowjek by žebi to tať lědy spomjatkowal, ale tu namoluja woni pschi „z“ žyhy, pschi „w“ wucho, pschi „r“ ruku, pschi „n“ nóž. Tať dyrbiž hjo žara hlupy bycz, hdyž to nje-
natuwknjesch. Hdyž žebi to tsi rasy wobhladam, wěm jo. Je tu tola teź wščitko hromadže, to sa čžitanje a to sa pižanje! To mohł ja hnydom teź pižacz nawuknycz!“

Jožo mējesche staru rošbitu taflu a kusť pižaka; to wšachu žobu a Martinko nawukny teź pižacz.

Hdyž tam to tať s mērom žedžeche s Abc-knihu abo s po-
pižanej tafliczku, žebi rošmyšluja, kať to budže, hdyž žyma pschi-
dže a hdyž budže móž hiščeže pilnišcho wunycz, doniž njesamóže
žam w Šwjatym Pižmje čžitacz, pohladny husczišcho s njebe-
žam a džesche: „Tuž nješžym Tebe podarmo prošyl, Snježe
Žesu, so by mi póžlat dobreho čžlowjeka, kotryž by mje nawuczil
čžitacz! Ty žy mi póžlat tuteho hólza, kotryž je tať mudry!
Džakuju žo Tebi sa to pěknje!“ —

Hdy by Jožo prutow dočž narěšat — rěšasche žara rady
pruty — a pschinješł, čžisceschtať je hólzaj a šwjajaschtať je do
walczkow. Pschi tym wuczesche sažo Martinko towaršcha, sejna-
wacz dobre a njeobre sela.

(Wofracžowanje.)

S blisfa a s dalofa.

— **S kraja.** Ššlyšchisch tu a tam, so žo wožady abo wšy
abo šchule abo mlodžina hotuje, s hodam pschihotowacz žwojim
šhudym a potrebnym a žamotnym hodowne wježelene psches
špěw a dary. Tuto hodowne hibanje je něščto wulzy šwježelaze
a wěsče žobu to najpschihódnišche, s čžimž žebi žamemu pschi-
hotujesch wopradowžite hodowne wježelene, žo tať prawje s wu-
trobu a s ruku wobdželuja na taťkim hodownym džele a wob-
radženju. Hdyž je tole něščto šwježelaze a posbēhowaze, naden-
džesch pať pódla teho teź nješwježelazeho, haj šrudžazeho wjele
hiščeže. Šsu tu, kotřiž teź ani w advente a hodownym cžaku
nochzedža widžecz misu a šhudobu, šrudobu a štyšł, kotryž jich
mnoho kasy hodowne wježelene, hodowny šwjedžen. A tola
móhli žara derje na to abo tamne wašchnje dopomhacz s hodow-
nemu šwjedženje a wježelenu, bychu-li to chžyli, bychu-li byli,
ščtož rěkať, hodowni ššhesczijenjo. Pošłodni advent dženska
a jutšje hjo patoržiza! Njech tutaj dnjej šwolateť teź tych
hiščeže, kotřiž hiščeže nasdala, s hodownemu wobradženju a wje-
želenju, tam, hdyž žo drušy na taťke hody potrebnych hotuja, a
tam, hdyž do žyla wo wšy abo we wožadže taťkeho hibanja njeje!

— **Do Bulez** bě žo nježelu druheho adventa wulka žyla
Šserbow sešcha je wšlěch kónčžin žerbškeho kraja, wožebje pať
mlodžina. „Radščž“ bě wuhotowala žerbški wjecžor s rjantym,
wubjernym špěwnym konzertom a s wulkej šhutnej hru: „Móž
wěry“. Wjecžor hodžesche žo teź derje do adventškeho a do žyla
do nascheho šhutneho cžaka. Ššlyny mēšchany šhor dokonjesche
žwoje wobšcherne dželo derje kať teź žylny mužški šhor a šwartet
šnježnow a niz najmjenje žyle wěsče teź šhor žerbškich šchulškich
džeczi. Wožebje bě sa jich wjele něščto nowe žylny mužški šhor,
kotryž žo teź wožebje se žwojim šhutnym špěwom ljubjesche.
Dubošč a pilnošč špěwarjow, wožebje pať dirigenty, s. wucžerja
Šekla je tu něščto wulle a rjane dokonžala, w tym bēchmy
wšchitžy psches jene, a runje tať w tym, so runa šhwalba žlyšcha
hrajeryam wulleje šhutneje čžinohry. Tuta, hacžrunjež šhutna,
je žo žara špodobala, haj to žnadž runje tehodla, so bě šhutna

něškole w šhutnym cžaku. Ženož njes pošlucharjami njeľubja-
chu žo nam czi, kotřiž samóža žo žmjecž teź pschi najšhutniščim
podawku na jewiščežu, — jene nashonjenje, kotrež nimale pschi
kóždym pschedstajenu čžinišch. — Wožadny duchowny, s. farať
Mjerwa wupraji tuž teź šlawny džat pschitomnych — wšcho hro-
madže bě drje tam na nimale 600 ludži w powjetsčkenej a psches
to sa taťke wuhotowanja šhmanšcheť sali — wščem žobuštko-
warjam, wožebje s. dirigenteť a pschedšyžde towarštwu, šnjesč
tyšcherštemu mišchtreť Lubještemu, kotryž bě hoščzi přjedy se
šhutnymi a s ljubnymi žłowami wital. „Šrodžiščežo“ bě mje-
nowal wón a mjenowasche s. farať sažo Bulezy, „šrodžiščežo“
evangelškich Šserbow. Šo bychu to Bulezy wostale, hdyž tať
něškotre druhe šrodžiščežo rošpadny, a hiščeže něščto, njech
evangelške žerbške wožady wostanu šrodžiščežo wěry, hdyž něškole
tolko wotpada we wěrye!

— **S Šornjeho Wujesda.** Nascha wožada je w pošłednim
cžaku wožebite šnutškwone a šwonškwone wobohacženje šhonika.
Ššjedž novembra džeržesche šnjes farať Kanst s Drježdžan kóždy
wjecžor evangelšaziške pschednoschki a ššlyri kóčž biblišku ho-
džimu. Šele wuhoty bēchu wot wožadnych wubjernje wophtane.
Bože žłowo, kotrež bě wšchitkim pošlucharjam s wutrobje rěčžane
a šwēdomnje jich wjele šbudžilo, žmjerťmu nježelu w kemščenju
a šwjecženju Božeho wotkašanja na dostojne wašchnje wullinczi.
— Druhu nježelu adventa seidže žo sažo wožada s šwjatocžnej
Božej žlužbje. Bēchu žo tola nasche piščežele mohłe psches wulku
woporniwosčž wšchitkich wožadnych sažo porjedžicz. Šnjes dwór-
ški piščeželnik mišchtr Jan w Drježdžanach bě w lěče nadawł
dostať, wot meje lěta 1917 našchim byrglam pobrachowaze na-
pohladne piščežele dželacz a šatwaricz, s temu wšchitke piščežele
dokladnje wucžisčicz a dwaj žunjeť hložaj s 22 štarym hložam
pišchidawacz. Šnjesaj šantoraj Šilman s Biskopiz a Šrawž
Wujesdžanski dašchtať „škalownej wšchitkich piškadłow“ s nam
rěčžecz. Š polnymy piščeželemi, kať teź s nowymy žunimi hlo-
žami „Acoliny“ a „Wcis coelestris“ dopoľasa žwoju móž nad
nutrynymi pošlucharjami. Wšchitžy špóšnachu, so žu nasche
piščežele, wot mišchtra Šreutšbacha natwarjene, dženska doľo-
njany mišchtrški škutł, kotrežž móže žo wožada s wutrobu wje-
želicž. Wožadny farať wucžita 150. psalm. Wuhadžuju wot
předowanja, kotrež je njebočžicžki farať Šädel pschi pošwjecženju
piščeželow w lěče 1856 w nascheť žyrkwi džeržat, rěčžesche kať tón
wo piščeželownych šyntach jať hložu Božim sa naž s ponižnosčzi
a džakownosčzi, nutrnosčzi a pschesjenosčzi. — W tešle šwjatocžnej
hodžinje wišasche teź přeni ras psches woblicžom kemšcherjow
rjany wobras. Tónle wuľon Drježdžanskeho wuměľza Šermana
pschedstaji macžer, kotraž pschinjeke žwojeť dželiczi — to jene na
rukomaj — požohnowanje žebi wuproschuju, s Šesubeť. Je to
šhromadny dar žobuštawow žyrkwinskeho pschedštejicžerstwa sa
nasch luby Boži dom. Njech wšchitka žluži Bohu s čžesčzi a na-
šcheť wožadže s natwarjenju!

Šistownja.

R. w R. Ša november žu P. B. a M. P. sa R. šaptacžene
a pschepodate pjenjesy pschetrjebane.

I. w B. sa šilvester (30. 12.) — **W. M. w R.** sa epiphaniaš.
s. f. Šacž 7. januara žerbška předaťška konferenja žwoje
hodowne požedženje wotmēje, wosjewi s. f. Domaschka hiščeže
w prawym cžaku.

Šamokwitny redaktor: farať **Wyržacz** w **Wofacžizach.**

Čžiščž Šmolereť knižicžisčžetnje a knižatnje,
šap. družstvo s wobmj. rukowanjom w **Budžščinje.**